

Maia Morgenstern

„Trăiesc în armonie cu ceea ce sunt...”

Cum ați intrat în această aventură a **Orestiei** ?

Domnul Silviu Purcărete mi-a dat telefon într-o zi să mă întrebe dacă doresc să joc în spectacolul său rolul Clitemnestrei. În primul moment mi-am pierdut glasul de emoție, după care am scos niște „chirăieli” de bucurie și aprobare. A fost, într-adevăr, o surpriză minunată, un dar pe care mi l-a făcut primăvara. M-am lansat cu tot entuziasmul în această aventură, chiar dacă m-a costat foarte mult, și la propriu, și la figurat. Numai parțial m-am bucurat de înțelegerea conducerii Teatrului Național din București. Puteți s-o luați și ca pe o critică. Dar, asta e, nu le poți avea pe toate ! Am considerat că rolul din **Orestia** și colaborarea cu Silviu Purcărete merită orice efort și orice sacrificiu. Și-atunci am venit și am lucrat la Craiova în luna martie; în aprilie am filmat ceva, iar după aceea am putut veni înapoi tocmai atunci când s-au reluat repetițiile.

Se știe că Silviu Purcărete a montat acest text și la Limoges. Ați avut vreodată impresia, pe parcursul muncii, că totul este gata dinainte ?

Vă fac o mărturisire. Când am început spectacolul, domnul Purcărete a ținut un discurs, salutându-i pe colegii de la Craiova, prezentându-ne pe unii altora și ne-a spus așa: „Uitați, eu am făcut acest spectacol la Limoges; noi îl vom relua așa cum este, dacă sunteți de acord – iată, am aici caseta. Dacă nu doriți, nu-l vom face. Gândiți-vă bine ! Dacă, din rațiuni etice, estetice, de deontologie sau de mândrie profesională absolut justificată, nu vreți sau nu puteți, vă rog să-mi spuneți !” Ne-am gândit, fiecare s-a întrebat pe sine, și am hotărât: da ! vom privi caseta, da ! vom face spectacolul, așa cum a fost conceput la Limoges. Ne-am uitat la înregistrare cu foarte multă atenție, asumându-ne această poziție, după care Silviu Purcărete a schimbat absolut tot, în funcție de ceea ce suntem noi, ce dăruim noi, ce inspirăm noi imaginației sale. Am vrut ca prin această mărturisire să vă demonstrez – nu prin sentințe, ci la modul cel mai sensibil și concret – că este vorba despre un spectacol cu totul nou.

În afară de partea comună din povestea lui Oreste, mai există ceva care să

Premiera

Dimineța nu se repetă. E respectată legea nescrisă prin care, înainte de un moment atât de important, energiile sunt conservate. La teatru se vine cam cu trei ore înainte de începerea reprezentației, suficient pentru intrarea în „atmosferă”. O telegramă de la București afișată la intrare, cu urări de haftă din partea Cocăi Bloos, îmbărbătează pe toată lumea. Toți au emoții, dar fiecare încearcă să ia ce e bun din această stare. Profit de răgaz și mai culeg câteva impresii. Trag cu ochiul la sala de machiaj, în care se capătă o imagine nouă, aceea a personajului. Prin ca-

apropie această montare de **Trilogia antică** a lui Andrei Șerban de la TNB ?

Nici gând. E ea diferită de cea de la Limoges, dar mite de altă producție ! Nu se aseamănă prin absolut nimic. Și asta nu pentru că ar fi căutat Silviu Purcărete să fie altfel. Problema lui nu este să fie altfel decât ceilalți. Nu asta e motivația lui. El este complet devotat ideii sale, concepțiilor sale, visului său.

Ați putea să-l caracterizați succint pe artistul Silviu Purcărete ?

bine, alături de ceștile de cafea sau ceai, răsar pentru încurajare flori. În hol se mai fumează și se mai vorbește despre viitoarele turee, parcă pentru a alunga tracul. Mă întâlnesc din întâmplare cu Silviu Purcărete. Îi mulțumesc pentru privilegiul pe care mi l-a înlesnit. Îmi răspunde politicos; se asigură că am receptat corect sarcina pe care și-o asumase, aceea de a apăra intimitatea echipei. Am acceptat, desigur.

Și pentru ca actul de indiscreție să-mi fie iertat, depun acum această mărturie.

Mădălina Tulinescu Negrea

Nu. Pentru că îmi place să-mi împărtășesc gândurile și, chiar dacă pentru moment spun un lucru despre care mai târziu mi se schimbă concepția, nu regret. Este inerent atâta vreme cât suntem mereu în transformare, în devenire, iar eu accept situația ca atare. Pot, totuși, să înțeleg de unde ar veni refuzul interviurilor: din teama de a nu putea să te ridicii la nivelul impresiei pe care ai vrea ca ceilalți să o aibă despre tine, de a nu corespunde imaginii pe care vrei s-o oferi celor din jurul tău. Eu, însă, nu simt nevoia să prezint o anumită imagine, neschimbată. Trăiesc în armonie cu ceea ce sunt, cu ceea ce am de comunicat sau de ascuns.

Ce simțiți înaintea premierei de mâine?

Mi-e și teamă, am și emoții. Ca orice om, am și eu nervi sau spaime. Dar îmi place să le trăiesc pe toate; să mă opun, să le stăpânesc uneori, alteori să mă las purtată de "undă", căci nu te poți opune

Ilie Gheorghe

"O intensitate care nu mă paralizează"

Ce ne puteți spune despre modul în care ați repetat sub bagheta lui Silviu Purcărete?

Este un regizor sub a cărui atingere lucrurile se însuflețesc. Dacă obiectele prind viață, vă imaginați ce se întâmplă cu ființele vii. Acestea încep să trăiască un miracol și să acumuleze o energie care, transmisă prin ceea ce făptuiesc pe scenă, devine mai puternică decât forța gravitației. De aceea, în spectacolele lui totul plutește, este imponderabil. Cele trei personaje interpretate de mine în *Orestia* sunt, toate, stăpânite de același spirit – cel al lui Agamemnon – care, după ce omul este ucis, pătrunde în înfățișarea lui Pylade și apoi a lui Apolon, țesând urzeala răzbunării. Cultul detaliilor pe care Purcărete l-a dezvoltat în relația cu mine, ca actor, a mers până la a-mi arăta cum trebuie ținută o sabie, scos un sunet dintr-un flaut, întoarsă o privire. Mersul, zâmbetul, rostirea au fost meticolous urmărite, astfel încât să lase spectatorului puțința de a face

După câte știu eu, definiția cuprinde atât genul proximal cât și diferența specifică. Nu știu, însă, care ar fi genul proximal în cazul nostru.

Vă interesează ce spun alții despre dumneavoastră?

Sigur că da. Mă interesează pentru a compara cu ceea ce simt și gândesc eu despre mine. E un mod de a mă informa, așa cum nu mi-e indiferent nimic din ce se întâmplă în lume.

Vă simțiți vreodată "hăituită" de presă?

mereu valului, riscând să-ți fie frânt pieptul și să te îneci... De mâine trecem, oricum, în altă etapă.

Ce ați câștigat din această experiență? Îmi puteți spune sau nu sunteți suficient de detașată acum pentru a vă putea da seama?

Sunt detașată și-mi dau seama; nu mi-e rușine să-mi păstrez luciditatea în orice situație. Dar v-aș invita să vedeți și să trageți apoi concluziile. Eu le știu pe-ale mele, dar aștept și opinia dumneavoastră.

Marian Negrescu în rolul Mesagerului

cunoștință cu un singur personaj sub trei chipuri. De fapt, amănunțele au fost cultivate cu fiecare actor din distribuție, mergând până acolo încât se preocupă de ceea ce face personajul și după ieșirea din scenă. E aproape de neimaginat cum un regizor de forță și anvergura lui nu scapă din vedere nici acest fapt. Colaborarea cu el este o școală de teatru prin care, într-un timp extrem de scurt, se transmit informații cât în patru ani de Institut. Ferice de actorul care are șansa de a lucra cu el.

În spectacolele lui Silviu Purcărete improvizația are vreun rol?

Sunt momente în care regizorul, sub forma unor jocuri, a unor improvizații aparent fără legătură cu materialul la care lucrează, provoacă inspirația. Se nasc din acest subtil artificiu creator imagini de o tulburătoare frumusețe. Spre exemplu: a propus actorilor corului din *Agamemnon* să omoare fiecare cu sabia câte o muscă ce bâzâie deasupra sa ori aiurea, prin spațiul de joc. Cei 13 "moși" au pomit care încotro, vrând să strivească mica insectă. Imaginea avea să fie folosită integral în spectacol, în clipa în care Clitemnestra arată cu degetul în toate părțile spiritul hâd al lui Atreu, devenit pentru interpreți această muscă supărătoare. Veți întâlni în reprezentația de azi această imagine, cu un puternic halou emoțional.

Urmează seara cea mare, a premierei. Aveți emoții?

Am. Le simt, le trăiesc, însă, cu o intensitate care nu mă paralizează, ci, dimpotrivă, îmi dilată toate cele cinci simțuri, așa cum se întâmplă cu luptătorii înainte de bătălie; emoția luptei ce urmează hiperbolizează totul: văzul devine mai ager, mirosul mai puternic, arma pipăită de palmă este parcă mai sigură. Iar când acestea sunt împlinite, bătălia e pe jumătate câștigată.

Sunteți chemat în scenă! Spuneți-mi acum, la final: ce credeți despre interviuri?

În vremurile noastre teatrul fără presă, fără interviuri, n-ar putea să existe, așa cum nu poate fără public. Iscodirea noastră, a actorilor, de către reporterii și croniciarii este asemeni răscolirii jarului spre a-l păstra la incandescența maximă, gata oricând să împrăstie flăcări. Prin ei, ne măsurăm noi puterile noastre. Această permanentă "hăituială" ne ține mereu treji, nu ne lasă să lăncezim, ca să nu rânțim – vorba lui Sorescu. Ne amintește că rostul nostru este să încercăm mereu să urcăm.

Mirela Cioabă "Măiastrul din poveste"

Sunt deja la al cincilea rol în regia lui Silviu Purcărete. El rămâne pentru mine un regizor-reper, încă nedepășit, deși am lucrat cu importanți directori de scenă, dintre care l-aș menționa pe Aureliu Manea. La *Orestia* s-a repetat cu foarte mare siguranță, cu profesionalism (prin care eu înțeleg o bună stăpânire a mijloacelor de expresie), cu multă responsabilitate. Purcărete este mai mult decât un maestru, este un "măiastru", ca pasărea din poveste. Și, în plus, este dublat de un om de o deosebită calitate. În spectacolele lui, toate aparițiile, chiar și cele din cor, sunt considerate roluri. Partitura mea, *Casandra*, are multe dimensiuni pe care am încercat să le cuprind în stropul de poveste apărut în scenariu (Purcărete sublimează rolurile, nu le comprimă). M-am străduit să aduc câte puțin din fiecare caracteristică a personajului, nu doar simbolic, mitologic, dar și complex. În primul rând m-a captivat prin dimensiunea de "prorociță".

Adriana Moca

"O mare bucurie..."

Măcar o dată în viață fiecare om este profet.

Nu e prima dată când lucrez cu Silviu Purcărete, dar este întâia experiență individualizată, până acum eu având doar partitură de cor (care e parcă și mai dificilă). A fost o mare bucurie pe care am încercat s-o fructific la maximum. Prezența Maiei Morgenstern a fost benefică pentru mine, energia și pofta ei de joc sunt contagioase. Strict pentru rolul meu am lucrat foarte puțin cu Purcărete (am avut doar două repetiții, distribuția fiind dublă). Este genul de regizor care are nevoie de propuneri, contrar opiniei că desenează mizanscena și apoi te "pune" acolo. Dovadă sunt viziunile diferite despre *Casandra* pe care le avem colega mea, Mirela Cioabă, și cu mine. Chiar și la costum există

Anca Dragomir și Adrian Andone întruchipându-i Electra și Oreste

diferențe. În același timp a fost o emoție a competiției cu o actriță de mare forță, o mare artistă a Teatrului Național din Craiova. Sper ca personajul meu să aibă măcar aceeași strălucire cu *Casandra* Anei Ciontea de la Limoges, despre care au scris toate ziarele franceze. Și... doar o vorbă să-ți mai spun: sunt fericită!

Ozana Oancea "...plăcerea ideilor noi..."

Mi se pare că rolul meu este foarte mic, iar tema a fost ușoară. Tocmai pentru aceasta a fost prima dată când am lucrat cu Silviu Purcărete și nu mi-a fost frică de el. Prea tare. Și asta nu pentru că e el un om rău, ci din teama de a nu greși. Silviu Purcărete este un regizor chiar indulgent, care ceartă foarte rar actorul. Oricum, pe noi, cei de la Craiova, ne cunoaște foarte bine și știe atât ce trebuie făcut cât și posibilitățile fiecăruia. De astă dată, frământarea a fost mai mică, pentru că știam cum se va desfășura totul; lucrurile erau clare încă de la început. Deci, s-a lucrat foarte blând. Experiența de re-facere a unui spectacol are multe părți bune; liniștea cu care lucrezi, îmbunătățirea unui lucru finit, realizat cu un timp în urmă, detașarea care-ți dă posibilitatea să modifici. Asta neînsemnând că spectacolul de la Limoges a fost mai prejos decât varianta noastră. Tocmai pentru că era un lucru bine făcut, îți dădea plăcerea unor idei noi, unor adaptări sau mici retușuri.

Anca Dragomir Sentimentul esențialității

Mai mult ca sigur, sunt o norocoasă! Lucrez pentru a doua oară cu Silviu Purcărete și am deja curajul să spun că am dobândit experiență. Este un regizor uriaș care știe cum să-ți câștige încrederea și, indiferent de rolul pe care ți-l oferă, te convinge că munca ta în scenă este esențială. Și chiar este! În spectacolele lui chiar și o simplă trecere de la "curte" la "grădină" îți dă sentimentul unei mari responsabilități. Am deci, din nou, privilegiul de a-i sta în preajmă. De multe ori, am avut senzația că Silviu construiește două spectacole simultan: spectacolul propriu-zis și un alt mare spectacol - **repetiția**. Orice indicație dată actorului e o poveste. În câteva cuvinte el cuprinde mai mult decât o idee - o lume. Mi s-a oferit șansa extraordinară ca peste un timp să pot spune că am jucat Electra în **Orestia** lui Silviu Purcărete deși n-am să ezit niciodată să mă laud cu "moșul" meu din cor. Este o falsă impresie că munca în grup anihilează personalitatea actorului. Eu consider că este o experiență necesară, un exercițiu de generozitate, de disciplină, de modestie, de profesionalism. Pentru Electra am repetat destul de puțin (distribuția fiind dublă). În spectacolul lui Silviu, acest personaj capătă o expresivitate deosebită. Mi s-a încredințat o "misiune specială": să joc replicile fără să le spun. La început m-am simțit pusă în încercătură dar cu Purcărete nu e de glumit, așa cum nici cu mine nu e...

Natașa Raab "... câștig profesional"

A lucra cu Silviu Purcărete este, într-adevăr, o experiență valoroasă. Pentru mine ea a început în 1990, cu **Ubu Rex**... M-am aflat printre actorii tineri care au aderat foarte repede la genul lui de teatru. În primele momente, fiind ceva cu totul nou și pentru că tradiția realistă era foarte puternică, a existat din partea unora o ușoară reticență. Actorul e, în general, ca un copil mare, care nu e dispus să renunțe la felia lui de tort, compusă din aplauze la scenă deschisă, la apariții sau la replici. De aceea, intrarea în acest mecanism uriaș speria. Apăruse teama de a nu te "vedea". Dar e fals! Când ești de unul singur pe scenă, orice greșală se poate repara din mers prin tehnică sau stare. Pe când într-un spectacol "de precizie", în asemenea construcții complexe, întregul este atât de nuanțat conturat și de riguros, încât te constrânge la o mai mare concentrare pentru a nu greși, pentru a nu dezechili-

bra în vreun fel.

Este vorba, de fapt, despre un câștig profesional. Și, paradoxal, te vezi ca sub lupă, într-o limpezime de cristal. Silviu Purcărete este o persoană carismatică. Te face să cauți mereu a te depăși, a-ți căuta noi mijloace de expresie gestuală, vocală. Te ține mereu în priză ca pe un actor din teatrul de improvizație salvându-te din capcana manierismului, în care e foarte ușor de căzut. Silviu Purcărete te obligă să fii mereu proaspăt. Îți dă o temă pe care ți-o explică impecabil și pe care te lasă s-o rezolvi cum poți mai bine, apelând la toate resursele tale. După ce am jucat **Ubu Rex**... în toată lumea, obișnuiam cu toții să spunem că avem 4 ani de facultate și 5 de **Ubu**...

La **Orestia** mă bucur, simțind că sunt unul dintre pilonii grupului. Ca de fiecare dată, întâlnirea cu Purcărete mă provoacă la o luptă pentru perfecțiune.

Leni Pințea-Homeag "... o știință specială..."

Cum ați lucrat, de astă dată, cu Silviu Purcărete?

Ne înțelegem din ce în ce mai bine. Lucrăm împreună de aproape 10 ani și am ajuns să ne cunoaștem atât de bine încât colaborarea noastră a devenit " silențioasă". Nu există nervi, discuții, comentarii, el ne transmite ce dorește, iar noi facem. De multe ori nu apucă să termine bine ce are de spus, că noi am și înțeles. Mă simt foarte bine în spectacolele lui pentru că sunt lucrate "milimetric", cu atâta minuțiozitate încât nu-ți dau voie să greșești; în aceste montări, după ce ieși la public, nu mai e loc de improvizații.

Precizia matematică este o știință specială a lui Purcărete, care îmi dă siguranța a tot ceea ce este în jurul meu, lăsându-mi nealterată emoția, preocuparea pentru personaj. E vorba despre o rigoare care se potrivește de minune cu structura și educația mea de ardeleancă așezată și "temeinică".

În Orestia o întrucați pe Atena, zeita echilibrului rațional, a serenității...

Am fost fericită s-o interpretez pe Atena și o iubesc foarte mult în primul rând pentru că este cu totul altceva decât Lady Macbeth sau Phaedra; chiar

îmi doream un rol de seninătate, "de liniște". În general, eu mă atașez mai mult de partiturile dificile și care îmi aduc mereu sarcini noi. În cazul de față am avut o preocupare nouă: ritmurile, tobele. Atât am exersat, că îmi devenise reflex. Și acasă, în toiul pregătirilor de Paști, băteam în masă cu două linguri de lemn. Mi-a plăcut. Și, într-un fel, chiar mi se potrivește. Singura greutate cu care am luptat permanent a fost aceea de a mă înfrânge, de a păstra mereu "motorul" sub-turat, eu fiind o fire vulcanică. Recunosc că am avut și multe spaime: sarcinile simultane, ritmul, mersul special, în ralenti, care te poate foarte ușor dezechilibra, mai ales dacă ai tocure înalte, puntea aceea ieșită din zid la înălțime de 3-4 metri, pe care trebuie să stai culcată pe burtă aproape un sfert de oră. E dificil și să-ți păstrezi respirația pentru monolog într-o astfel de poziție incomodă, dar mi s-a cântat. Dar simt că am învins toate aceste obstacole. Și cu ajutorul lui Silviu Purcărete am descoperit, după mulții mei ani de teatru, că secretul este a nu mă lăsa copleșită de vremea care trece și a nu ajunge niciodată să spun: "asta nu mai pot să fac!".

Valer Dellakeza

“Purcărete iubește actorul”

Ce ne puteți spune despre regizorul **Orestiei** și arta lui ?

După felul în care abordează teatrul, eu cred că Silviu Purcărete se apropie foarte mult de adevărul absolut al artei. Este un autor complet; “compune” aproape totul în spectacol: decorul, costumele, câteodată muzica și cel mai adesea scenariul. Ne convinge de fiecare dată că harul e esența profesiunii noastre. Și în cazul **Orestiei**, el a realizat o adaptare, după textul tradus de Al. Miran. Deși a făcut o variantă și la Limoges, acum a schimbat toate personajele, a luat-o de la capăt. Parcă a lucrat cu mai multă plăcere la noi, cu mai multă inventivitate. Se pare că aici se simte mai bine. Poate pentru că apreciază și seriozitatea noastră, ca trupă, cum au făcut de altfel toți cei cu care am colaborat. Nu știu cât suntem de talentați, dar profesioniști ne străduim să fim, mereu dispuși la concentrare și “mobilizare” maximă. Din fericire ne aflăm într-o zodie norocoasă, avându-l alături pe acest creator. Și, trebuie să recunoaștem, șansa reprezintă 80% în munca noastră. Ea ne-a făcut să ne întălim cu Purcărete, dar arta lui ne-a unit până dincolo de granițele meseriei.

Ați avut vreodată impresia că în montările sale actorul este pus pe planul al doilea ?

Acest regizor iubește actorul. Cine spune altceva, nu cunoaște meserie. Se tot bate monedă pe ideea de cor. Dar e mult mai greu să conduci, să îndrumi un grup de oameni decât pe fiecare în parte. Tocmai faptul că reușește să articuleze atâtea individualități într-una singură dovedește cât este de priceput în travaliul său. Am avut ocazia să văd pe casete spectacole ale sale realizate în străinătate (**Don Juan**, **Trei surori**, **Visul unei nopți de vară**), în care nu există cor și unde e de netăgăduit că actorul se află în prim-plan. Acolo se vede mai bine cum acest director de scenă ajută și provoacă actorul să devină la fel de mare ca și el.

M.T.N.

Corul și Orestia democrația

ORESTIA după Eschil • TEATRUL NAȚIONAL din CRAIOVA, THEATRE DE L'UNION – CENTRE DRAMATIQUE NATIONAL DE LIMOGES ET DU LIMOUSIN, OFFSHORE INTERNATIONAL CULTURAL PROJECTS • Data reprezentației: 15 mai 1998 • Scenariul (adaptare după o traducere de Al. Miran), regia, scenografia și coloana sonoră: Silviu Purcărete • Distribuția: Valeriu Dogaru/Valentin Mihali (Paznicul), Maia Morgenstem (Clitemnestra), Ion Colan/Marian Negrescu (Mesagerul), Ilie Gheorghe (Agamemnon, Pylade, Apolon), Mirela Cioabă/Adriana Moca (Casandra), Valer Dellakeza (Egist), Angel Rababoc/Adrian Andone (Oreste), Ozana Oancea/Anca Dragomir (Electra), Natașa Raab (Doica), Tamara Popescu/Gabriela Baci (Pythia), Leni Pințea-Homeag (Atena) și Geni Andone, Constantin Cicort, Corina Druc, Georgeta Luchian-Tudor, Monica Modreanu, Smaragda Olteanu.

Cea dintâi și, dacă se poate spune așa, cea mai neașteptată surpriză pe care o furnizează **Orestia** lui Silviu Purcărete este apariția Corului, puțin după începutul primei părți a trilogiei, **Agamemnon**: în lumina incertă, cenușiu-vioacee – e încă în zori și sunt zorii unei zile tulburi – pe scenă înaintea temător, cu pasul șovăielnic, o masă uniformă de siluete gârbovite. Sunt siluete de bărbați, drapate în costume parcă funcționărești, “de gata”, greoaie, lăbărțate; în mâini poartă cu toții serviete burdușite și bastoane ce se vor transforma apoi în scăunele pliante cu trei picioare (mai țineți minte “cozile” de altădată, la 4 dimineța, la carne ?). Reacția privitorului avizat e promptă: Corul din **Phaedra**, ușor modificat ! Purcărete se repetă ! În realitate, senzația de **déjà-vu** se spulberă (pentru mine, cel puțin, s-a spulberat) după doar câteva clipe, topindu-se într-o idee: ideea masei amorfe, lesne manipulabile, care este, în tragedia scrisă acum 2 500 de ani ca și în comedia umană a societății moderne, “poporul”, acea abstracțiune plurală căreia i se dă iluzia că e ascultată, temută, respectată. Ceea ce în **Phaedra**, piesă așa-zicând intimistă (cu tot amestecul zeilor, conflictul se consumă într-un “triumf” foarte uman),

părea o găselniță de efect mai cu seamă plastic, capătă în **Orestia**, operă cu finalitate morală evidentă, justificare organică și sens superior. Aș spune chiar că, în perspectiva lui Purcărete asupra trilogiei eschiliene, Corul **nu putea** să arate altfel – lucru care nu scade cu nimic meritul regizorului de a-și fi asumat, înfruntând-o implicit, acuzația de autopastisare. Este vorba despre Corul bătrânilor argieni din **Agamemnon**, căci grupul Choeforelor și chiar cel al Eniilor – Eumenide din celelalte două texte au pe scenă o funcție și un aspect mai degrabă decorative, deși celui din urmă îi revine rolul de protagonist în **Eumenidele**. Acel Cor pierde decimat de un rău straniu, inexplicabil, la sfârșitul primei părți a spectacolului, pentru a reapărea sub chipul minusculilor marionete din tribunalul areopagiților care, tras pe sfoară (la propriu !) de Atena, va da în final verdictul favorabil lui Oreste. O amaredezamăgită și aproape înfricoșătoare meditație pe tema democrației “victorioase” propune Silviu Purcărete în **Orestia**, atenuând cumva, pentru uzul optimiștilor incorijibili, sarcasmul concluziei printr-un **ce** apoteotic infuzat secvenței de închidere a spectacolului: versurile unde fostele duhuri